

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№ 3 (115)

Наша ГРОМАДА

П'ЯТНИЦЯ,
7 лютого '20

Як стати відомою

Факхівці пропонують десятки способів, як можна заявити про себе на весь світ. Але пенсіонерці з Аджамки Любові Колючій для цього достатньо було запитати в прямому ефірі в народного депутата Євгена Брагаря, як їй оплатити комунальні послуги. Депутат нічого кращого

не вигадав, як порадити «продати собаку елітної породи» й вирученими коштами розрахуватися з комунальниками. Ця відповідь привернула увагу до пенсіонерки як місцевих, так і центральних ЗМІ – їй телефонують, беруть у неї інтерв'ю і фотографують «собаку елітної породи» – звичайного дворняжку.

В інтересах дрібних фермерів

Кабінет міністрів на засіданні минулої середи створив Фонд часткового гарантування кредитів у сільському господарстві. Для формування його статутного капіталу в бюджеті нинішнього року передбачено 240 мільйонів гривень. Як зазначив

глава уряду Олексій Гончарук, Фонд надасть малим і середнім суб'єктам підприємництва (до 500 гектарів) доступ до банківських кредитів, зменшивши вартість їх залучення. Крім того, це мінімізує ризики можливого неповернення кредитів.

Можна буде й по матері

В Україні хочуть дозволити з 16 років самостійно обирати собі по батькові. Депутати вже передали відповідний законопроект на розгляд до комітету Верховної Ради. Також народні

обранці пропонують дозволити використання на вибір по батькові чи по матері або взагалі відмовитись від по батькові, як у багатьох європейських країнах.

Поки що вивчатимуть

Православна церква України створила Синодальну комісію, яка вивчатиме доцільність переходу на новоюліанський календар.

Завдання, що ставиться перед комісією, – конструктивно обговорити у помісній церкві ка-

лендарну реформу з урахуванням думки суспільства. Адже перехід на новоюліанський календар означатиме, що Різдво православні українці відзначатимуть не 7 січня, а 25 грудня. Відповідно й інші свята матимуть нові дати.

Обережно: пташиний грип!

В Україні вперше за три роки виявили пташиний грип. Загинуло кілька тисяч курей на фермі у Вінницькій області. Збудник пташиного грипу переносять дикі перелітні птахи. Деякі зі штамів пташиного грипу можуть вражати не лише птахів, але й свиней, людей. Свійські птахи можуть

заразитися вірусом пташиного грипу через безпосередні контакти з інфікованими водоплавними чи іншими птахами, через землю або корм.

При невластивій поведінці птиці чи її загибелі слід звертатися до органів ветеринарної медицини.

Виключно за заявою

Міністерство оборони роз'яснює регіональним призовним комісіям, як розглядати питання щодо надання відстрочки від призову 18 та 19-річним юнакам. У листі міністра оборони Андрія Загороднюка, надісланому всім обласним державним адміністраціям щодо проведення призовних кампа-

ній у 2020 році, роз'яснюється: якщо призовники цієї вікової категорії матимуть бажання пройти військову службу в такому віці, то їх приймуть до лав ЗСУ та інших військових формувань. Але це, за словами міністра, відбуватиметься «виключно за їх письмовою згодою».

«Пам'ятаю кожну свою обіцянку»

У Катеринівській сільській раді Володимир Макеев представляє жителів трьох об'єднань вулиць – Центральної, Новогеоргіївської, Кооперативної. Про роботу в окрузі депутат

сільської ради розповів «Нашій громаді».

Насамперед Володимир Геннадійович повідомив, що в планах сільради – заасфальтувати всі об'єднанські вулиці.

– Ремонти виконуються поступово. Наприклад, на Центральній залишилося без асфальту лише близько двохсот метрів, – сказав депутат.

Далі Володимир Макеев зазначив, що АТ «Кіровоградське рудоуправління», в якому він працює начальником рудника, бере участь у розв'язанні повсякденних комунальних проблем Обознівки. Наприклад, засипало жорствою неасфальтовану дорогу на Світанковій (хоча ця вулиця й не належить до округу депутата Макеева). А ще гірниче підприємство замінює лампи в вуличних ліхтарях, підтримує в належному стані обладнання, яке із свердловин подає воду об'єднанцям.

– Також силами «Кіровоградського рудоуправління» завезено пісок на всі дитячі майданчики в селі, – продовжив Макеев. – Упродовж кількох років наше підприємство ще й возило щотижня своїм транспортом об'єднанських та катеринівських пенсіонерів в обласний центр, аби вони там скупилися, відвідали лікарню, інші заклади.

Закінчення на стор. 2

Про бюджет, правила благоустрою й урочище Лісове

З 31 січня заступником катеринівського сільського голови працює Тетяна Пучка, яка до того очолювала фінансове управління Кропивницької районної державної адміністрації.

Рішення про прийняття Тетяни Пучки на цю посаду ухвалила Катеринівська сільська рада на недавній, 29-й, сесії.

На тому ж пленарному засіданні депутати заслухали звіт про роботу минулого року відділу освіти, культури, молоді і спорту, охорони культурної спадщини та праці сільської ради та комунального підприємства «Обрій». Зокрема, у звіті начальника відділу освіти, культури, молоді і спорту, охорони культурної спадщини та праці Яни Циби йшлося про ремонт приміщень закладів освіти і культури, виконані за бюджетний кошт.

Внесено зміни до бюджету громади. Близько 5 мільйонів гривень, невикористаних торік, буде спрямовано на цьогорічні потреби громади. Збільшено фінансову підтримку поліцейської станції, яка діє на території Катеринівської ОТГ. Про виділення додаткових коштів (на обслуговування службового авто, яке є в розпорядженні поліцейського офіцера громади) клопотало районне відділення поліції.

Виділено матеріальну допомогу жителів Володимирівки Роману Іщенко, який брав участь в АТО і частково втратив працездатність.

Також депутати доповнили місцеві правила благоустрою нормами про заборону паління на зупинках громадського транспорту та в під'їздах житлових будинків, складування і спалювання опалого листя, сухої трави і бур'яну на присадибних ділянках. На сесії йшлося про те, що слідкуватиме за дотриманням правил благоустрою поліцейський офіцер громади.

Занепокоєння вирубуванням лісівниками дерев в Олексіївському старостинському окрузі висловила виконуюча обов'язки тамтешнього старости Любов Стогнєєва. Вона продемонструвала депутатам фото, зроблені в урочищі Лісовому біля села Лісного. На знімках – повалені дерева та вантажівка, навантажена деревиною. Депутати ухвалили рішення про створен-

ня робочої групи, яка має розібратися, чи законно діють лісівники. Цю ж групу уповноважено виявляти незаконні вирубування в лісосмугах. До її складу включено поліцейського офіцера громади Юрія Берегового та представника місцевої мисливської організації Олега Крупинського.

До речі, з приводу бурхливої лісозаготівельної діяльності Компаніївського лісгоспу в урочищах біля Лісного «Наша громада» проводила кілька місяців тому власне розслідування. Як розповів головний лісничий обласного управління лісового та мисливського господарства Олег Середюк, суцільні рубки здійснюються в масивах, де дерева – у віці стиглості, і погоджуються з високими інстанціями. За словами Середюка, непокоїться через це не треба, адже на місці спилианих дерев виростуть нові – з порослі від пен'ків або з насіння, яке висіялося саме.

Тим часом прокуратура області повідомила про підозру посадовцеві Онуфріївського лісгоспу, йому інкримінується організація незаконної вирубки дубів цінної породи.

Віктор ІВАНЕНКО

Комунальне підприємство «Обрій» з 10 лютого надаватиме **послугу з асепізації** на території Катеринівської ОТГ згідно з рішенням виконавчого комітету від 30 січня 2020 року за №8-1/20.

Заявки на виконання послуги подавати за адресами:
для жителів Катеринівки та Обознівки – Катеринівка, проспект Гагаріна, 8 (адміністрація КП «Обрій»);
для жителів Олексіївки, Осикуватого, Лісного, Мальовничого, Новомихайлівки – Олексіївка (старостат);
для жителів Володимирівки, Олександрівки, Миронівки – Володимирівка (старостат).

У заяві **обов'язково** вказувати номер телефону заявника та адресу проведення робіт.

Адміністрація КП «Обрій».

Приготуйтеся до незручностей

Кіровоградський РЕМ повідомляє, що у зв'язку з ремонтом обладнання не подаватиметься електроенергія 10 лютого на вулиці Глазунова, Лебедева, Лисенка і Ползунова в селищі Новому, 11 лютого – на вулиці Козацьку, Миру, Молодіжну, Поштову, Правди (№ 1 – № 3), Пушкіна, Сабліна, Степову, Травневу, Фермерську, в провулках Дачний, Молодіжний в селі Грузькому, на вулиці Бехтерева і Туркенича, в провулок Туркенича в селищі Новому.

Раїса Кожухар: То була важка робота, і я дивуюся, де тільки й сили в мене бралися

Справедливо мовиться: життя прожити – не поле перейти. В житті все значно складніше, бо з чим тільки не доводиться людині стикатися, які ями і вирви долати! Хоча ж народжується вона все-таки з надією на щасливе майбутнє.

Моя співрозмовниця, вісімдесятидворічна жителька Грузького Раїса Миколаївна Кожухар, теж у дитинстві мріяла про щастя. Гадала, закінчить школу, піде працювати, накупить собі обновок, вийде заміж...

За ту мрію довелося одразу забути, коли в п'ятдесят другому арештували її батька – Миколу Івановича Нікітіна. Він завідував колгоспною фермою, й вчинив «тяжкий злочин» – здав на м'ясо телят, яких не було чим годувати. Фактично він рятував колгоспне майно, але в районі і області розцінили його дії як шкідництво, навмисне завдання збитків.

Пізніше, повернувшись додому, Микола Іванович зізнається, що колгоспне начальство просило його взяти всю провину на себе, що нічого йому не буде, бо він добре хазяйнував на фермі, і тому подібне. На суді він про це не згадав, а відбувши покарання, не ображався на тих, хто його підставив, рятуючи власну шкуру.

– Батько був дуже совісною людиною, – згадує Раїса Миколаївна. – Не пив, не курив, після виходу на пенсію ще довго трудився конюхом. Можливо, тому й дожив до дев'яности двох літ.

Аж сльози на очі навертаються, коли слухаєш її розповідь, як вона зустрічала батька, якого мали судити в селі.

– Суд був показовим, – каже жінка. – Нагнали повен клуб людей, а батька мали привезти з Кіровограда, і я пішла його зустрічати. Не знала, яким шляхом везимуть, тому пішла навмання, в бік Обознівки. Було сирі, замість дороги – суцільне місиво, але я все одно йшла. Неначе відчувала, що мені неодмінно пощастить. Батька везли підводою, а поряд сидів міліціонер. Я хотіла торкнутися батька, але міліціонер заборонив, і я бігла слідом, грузла в болоті, падала. Я плакала, і батько теж плакав.

Суд, за словами Раїси Миколаївни, тривав не довго. Батька засудили до тринадцяти років. Каже, із клубу виводили його вже білого – враз посивів.

– Але додому він повернувся через три роки, – продовжує жінка. – Нібито йому зарахували рік за чотири, а може, звільнили, розібравшись, що ніякого злочину він не скоював. Відразу ж пішов працювати в колгосп конюхом.

На той час Раїса вже сама працювала.

– Коли батька забрали в тюрму, матір викликали в контору й дали, як компенсацію, пуд борошна, щоб сім'ю годувала, – каже. – А на скільки ж його могло вистачити? Довелося мені кидати сьомий клас і йти заробляти копійку.

Де тільки вона не працювала – і в полі, і на фермі.

– Була ще мала, худа, але мусила, бо померли б з голоду, – пояснює. – Але коли вже оформляла пенсію і потрібна була довідка про ті перші три роки стажу, мене і в списках не знайшли. Вийшло, що я працювала на бугая.

Її життя трохи змінилося, коли 1955 року влаштувалася різноробочою у відділ капітального будівництва (так званий ОКС) рудоуправління. Тоді починали зводити нову Катеринівку.

Раїса Миколаївна згадує:

– Коли будували першу двоповерхівку, довкола одні чагарники росли. До моїх обов'язків входило забезпечувати розчином і цеглою мулярів. Техніки ніякої, все робила вручну – розчин мішала, носила

на другий поверх. Потім почали бруківку до села тягнути, то я й там була за помічника – рівняла полотно, підносила «шашку» (спеціальної форми граніт). То

була важка робота, і я дивуюся, де тільки й сили в мене бралися.

Сьогодні вона жалкує, що свого часу не отримала квартиру в Катеринівці, бо стара хата потребує ремонту, а ні сил, ні коштів у господарки немає. Слава Богу, хоч забезпечила себе паливом на зиму – купила дві тонни пелетів.

У Катеринівці за її участі було збудовано, окрім двоповерхових житлових будинків, школу, будинок культури, дитсадок тощо. За це має цілий стос грамот і подяк. Щодо пенсії, то, не зважаючи на тяжку працю протягом десятиліть, отримує всього дві тисячі гривень.

На розмір пенсії мала б вплинути праця протягом десяти років на чавуноливарному заводі (туди вона перейшла, коли не було вже що будувати в Катеринівці), та з нею і всіма, хто трудився поряд, вчинили nepopядно.

– Ми працювали в земцеху (був там такий). Після зміни одні очі і зуби біліли, а нам записали, що місцем нашої роботи були сільгоспугіддя. А це ж зовсім інше, при нарахуванні пенсії інший коефіцієнт береться, – каже.

Сімейне життя її теж не радувало. Свого майбутнього чоловіка вона не знала до його повернення з армії. Хоч і жили майже по сусідству. Працював у кар'єрі водієм. Разом були всього два роки й розбіглися. На той час уже народився син Юрко.

– Дитсадок тоді ще не було, а мені ж на роботу, – розповідає, – то Юрка, поки геть малий був, залишала в матері колишнього чоловіка, потім на роботу із собою тягала. Так і мучилася. Заміж другий раз не вийшла.

Зараз син мешкає в Кропивницькому. В нього народилися син Олександр і дочка Настя. Обое вже дорослі.

Прошу Раїсу Миколаївну показати якісь сімейні фото, якщо збереглися такі.

– А он я із сином, – киває на фотографію, встромлену в рамку вишитої картини.

Тепер мене цікавить і картина. На іншій стіні – ще одна, трохи менша.

– Ваші роботи? – запитує.

– Так, – каже жінка. – Колись любила вишивати, а зараз уже й погано бачу, й бажання немає.

Вона частенько навідується до магазину, що неподалік її садиби. Туди приходять й інші корінні грузчани, щоб побачитися, поговорити, поскаржитися на долю, яка не для всіх із них була люблячою матір'ю.

– Отак собі й живемо, – сказала, ніби підбила підсумок розмові, моя співбесідниця.

Я фотографую її біля воріт і йду собі геть.

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

«Пам'ятаю кожну свою обіцянку»

Закінчення. початок на 1-й сатор.

Наприкінці минулого року ми через фінансові труднощі припинили такі перевезення, та незабаром відновимо їх. Відкриваючи 2017 року магазин у центрі Обознівки, наше підприємство поставило за мету забезпечувати місцевих жителів продтоварами за доступними цінами. Суттєвих прибутків від магазину підприємство не має, та й не розраховувало на них.

– Люди бачать роботу наших комунальників, – депутат повів мову про діяльність комунального підприємства «Обрій». – На всій території об'єднаної громади косяться бур'яни, вирубуються чагарники. Щоправда, залишається непорядковою місцина біля спортивного майданчика в Обознівці. Перед

минулорічним Днем села я з директором «Обрію» Ігорем Вітряченком оглянув ту територію. Навести там лад заважають залишки зруйнованої будівлі. Техніки, якою можна було б прибрати їх, немає ні комунальників, ні в «Кіровоградського рудоуправління». Тому, на жаль, роботи з благоустрою там відкладаються.

Торкнувся депутат і питання про їдальню:

– Чув від виборців, що такий заклад потрібен в Обознівці – для поминок, інших колективних заходів. Люди кажуть, що приміщення для цього є, вони мають на увазі занедбану споруду неподалік спортивного майданчика. Але та будівля – власність агрофірми «Ніка». Агрофірмі приміщення ніби й непотрібне, але сільраді вона його не передає – за мою ін-

формацією, через відсутність документів на нього. Споруда потребує капітального ремонту. Сільська рада вкладати кошти в чужу нерухомість не може.

– Постійно спілкуюся з виборцями, – наголосив Володимир Геннадійович далі. – Ніхто не зможе мені дорікнути, що не вислухав, відмахнувся. Звертаються до мене з різних питань. У більшості випадків йдеться про сферу компетенції сільської ради – про дороги, вуличне освітлення, благоустрій. Бувають і прохання особистого характеру. Наприклад, просять допомогти паливом. Наше підприємство виділяє малогабаритним печенням дрова. Якось звернулася пенсіонерка, котра не має земельного паю, і від імені таких же, безземельних, односельців попросила посприяти в

придбанні дешевого корму для домашньої живності. Я розповів про проблему цих людей директору приватного підприємства «Лісне» Володимиру Островому. Володимир Сергійович сказав на це: «Допоможемо, нехай приїждять!» Дешевого корму в «Лісному» не знайшлося, тож воно виділило обознівцям кондиційного зерна за низькою ціною. А ще до мене звертаються пенсіонери, коли виходять з ладу насоси на їхніх приватних свердловинах. Відряджаю до них електриків «Кіровоградського рудоуправління», грошей за роботу спеціалістів не беремо. Безплатно завозимо пісок, глину малогабаритним, які просять допомогти цими матеріалами.

– Пам'ятаю кожну свою обіцянку виборцям. На жаль, деякі

ще не виконав, – визнав Володимир Макеев. І розповів про проблему з водою в тій частині вулиці Центральної, яка при в'їзді в село з боку Кропивницького.

– Я обіцяв допомогти тим людям, – сказав депутат. – Тож працівники АТ «Кіровоградське рудоуправління» почистили тамтешній колодязь. Хотіли встановити насос, провести труби до будинків, та вода в колодязі закінчилася. Треба бурити свердловину. На це потрібні немалі кошти. Сподіваюся, вони знайдуться, й проблему розв'яжемо.

Також Володимир Макеев нагадав виборцям, що вони можуть бути присутніми при ухваленні рішень сільською радою.

– Про дати засідань дізнавайтеся в мене чи в апараті ради, – порадив депутат.

Записав Віктор ІВАНЕНКО

Мабуть, стільки існує українське село, скільки й вирощує воно індиків. Хоч вони й не є такими поширеними, як кури, качки й гуси, та в ієрархії свійської птиці їм відводиться поважне місце. І це завдяки унікальним якостям їхнього м'яса – воно ніжне, смачне й корисне. Дехто навіть стверджує, що й лікувальне.

Цю думку про цінність індичого м'яса підтверджує й Євдокія Сергіївна Семенівна з Володимирівки. З нею та її чоловіком Дмитром Миколайовичем мав за честь познайомитися минулого літа. Їх мені порекомендували як працюючих, небайдужих до краси людей, про що свідчили порядок у дворі й буяння квітів під вікнами будинку та на городі.

Розмовляти з ними було цікаво, адже за плечами моїх співбесідників були десятки років нелегкої праці в колгоспі. Говорили ми тоді й про їхнє життя на пенсії. Семенівні виявилися не з тих, хто вважає, що статус пенсіонера дає право на відпочинок, що можна днями просиджувати на лавці. Чимало всякої живності й город примушують їх трудитися щодня, без вихідних, і вони геть не ремствують на долю, бо то є звичка – працювати.

Удруге завітати до Семенівних випало вже в нинішньому році, й приводом тому послужили, як це не дивно, індиків, що сиділи на паркані з боку вулиці. Їх не можна було поминути, ними не можна було не замилюватися.

Помітивши чужого, птахи дружно скочили додолу. Широкогруді, з пишними хвостами індиків давали зрозуміти, що готові будь-якої миті кинути на захист свого спокою, а тендітні індички демонстрували витримку, гідну поважних панночок. Подумалося: їхні господарі знають, як вирощувати таких красенів, то чому ж не розповісти про це читачам «Нашої громади»?

Євдокія Сергіївна не відразу погодилася поділитися досвідом. Сказала: нічого незвичайного в цій справі немає, індиків вони вирощують, як і багато хто в їхньому селі. Та все ж вона

зважила на моє прохання, й ось що я почув від неї.

– Індиків не випадково називають вутлюю птицею, – мовила жінка. – Вам може здатися, що молодняк доглядаєте правильно, але він чомусь усе одно гине.

Інколи це траплялося і в нас, не зважаючи на те, що індиків ми вирощуємо вже багато років. Чому так стається, ми не знаємо, тому завжди стараємося діяти, як нас учили старші люди. Наприклад, кожному індичаті після його появи на світ обов'язково даємо проковтнути горошину гіркої перцю та миємо в горілці ніжки. Не виключено, завдяки цьому вдається уникнути інфекційних захворювань.

Що стосується годівлі, то вона не складна. У перші дні індичат годуємо круто звареними яйцями. Ще вони охоче їдять зелень – молоді кріп та цибу-

лю. Якщо ви утримуєте корову, то вам геть легко буде виростити індичат, бо кисле молоко

і кисломолочний сир – то для них просто ласощі. Зрозуміло, що не обійтися й без спеціального комбікорму. Купуємо його у місті. Дуже ефективний, бо містить необхідні мікроелементи й вітаміни. Дорослим індикам,

– відповіла. – Ну й самі, звісно, споживаємо. Чоловікові індичатина подобається більше за будь-яке інше м'ясо. Її ми запікаємо в духовці, робимо з неї котлети, пельмені – будь-що. І обов'язково – тушонку.

печний продукт.

У дворі помічаю курку з малими курчатами.

– Оце ж висиділа в листопаді! – сміється Євдокія Семенівна. – Надумала. Я в лікарні була, а чоловік каже: на тебе че-

Євдокія Семенівна: Індиків варті затраченої на них праці

крім комбікорму, згодуємо ще зерно кукурудзи, пшениці – воно теж багате на поживні речовини.

Щоб індиків швидко росли й набирали ваги, вам не обійтися без випасання. Робити це треба щодня, але нічого, ми справляємося. Коли в мене є якась

– Не боїтеся? – запитав я, пам'ятаючи про випадки, коли люди отруюються домашньою тушонкою.

Євдокія Сергіївна відповіла, що ні, не боїться.

– Скільки років робимо тушонку, й ще не жодного разу

кає новина. Та це ще не все, аж ходіть за мною.

Йдемо до сараю, а там – кілька індичат.

– Теж з'явилися в листопаді, – додає жінка. – Якщо не замерзнуть, то до літа вже виростуть.

нагальна справа, індиків пасе чоловік, і навпаки – коли він зайнятий, я пасу. До речі, це не так вже й тяжке заняття, можна навіть відпочити фізично і морально.

Почувши від Євдокії Сергіївни, що в окремі роки вони вирощували за літо до шести – семи десятків індиків, не міг не поцікавитися, куди вони їх дівають, адже це – кілька центнерів м'яса!

– А ми з родичами ділимося,

вона зіпсувалася, не була непридатною для вживання. Головне тут – ретельно готувати м'ясо, дотримуючись стерильної чистоти. Спочатку я варю м'ясо до повної готовності, даю йому прохолонати, щоб можна було відділити від кісток, потім ще раз ставлю на вогонь. А потім уже складаю в банки й закриваю. Приготовлену таким способом тушонку не треба зберігати роками, тоді це точно буде без-

– Виходить, теплу осінь з весною переплутали не лише проліски й деякі дерева, а й домашня птиця? – кажу.

– Мабуть, що так, – погоджується Євдокія Сергіївна й просить нічого не писати про неї в газеті.

Я обіцяю: про неї – ні, а ось про індиків – так. Дуже вже симпатичні вони у Семенівних...

Сергій ЗАДОРЖНИЙ

Варто знати

Надаватимуться безкоштовно

Національна служба здоров'я України 23 січня оприлюднила на своєму сайті 27 пакетів медичних послуг Програми медичних гарантій на 2020 рік, які надаватимуться безкоштовно.

Так, до Програми медичних гарантій увійшли первинна медична допомога, екстрена медична допомога, амбулаторна вторинна (спеціалізована) та третинна (високоспеціалізована) медична допомога дорослим та дітям, включаючи медичну реабілітацію та стоматологічну допомогу.

Крім того, узгоджено такі пакети безкоштовних медпослуг: маммографія молочних залоз; гістероскопія (діагностична/з ендоскопічною маніпуляцією); езофагогастроудоденоскопія (діагностична/з ендоскопічною маніпуляцією); колоноскопія (діагностична/з ендоскопічною маніпуляцією); цистоскопія (діагностична/з ендоскопічною маніпуляцією); бронхоскопія (діагностична/з ендоскопічною маніпуляцією); лікування пацієнтів методом екстракорпорального гемодіалізу в амбулаторних умовах; хірургічні операції дорослим і дітям у стаціонарних умовах; стаціонарна допомога дорослим та дітям без проведення хірургічних операцій; медична допомога при гострому мозковому

інсульті; медична допомога при гострому інфаркті міокарда; медична допомога під час пологів; медична допомога новонародженим у складних неонатальних випадках; діагностика та хіміотерапевтичне лікування онкологічних захворювань у дорослих і дітей; діагностика та радіологічне лікування онкологічних захворювань у дорослих і дітей; психіатрична допомога дорослим та дітям; діагностика і лікування дорослих та дітей із туберкульозом; діагностика, лікування та супровід осіб із вірусом імунодефіциту людини; лікування осіб зі психічними та поведінковими розладами внаслідок вживання опіоїдів із використанням препаратів замісної підтримувальної терапії; стаціонарна паліативна медична допомога дорослим та дітям; мобільна паліативна медична допомога дорослим та дітям; медична реабілітація немовлят, що народилися передчасно, або тих, що хворіють протягом перших трьох років життя; медична реабілітація дорослих і дітей від трьох років з ураженням опорно-рухового апарату; медична реабілітація дорослих і дітей від трьох років з ураженням нервової системи.

Повністю Програма запрацює з 1 квітня нинішнього року.

Нам її не вистачатиме

Не стало Тетяни Іванівни Громової – шанованої в краї вчительки, авторитетної громадської активістки.

Тетяна Іванівна родом – з Кубані. Перемістилася в Катеринівку в 1950-х роках, оскільки сюди, в каолінові копальні, направили на роботу чоловіка, гірника за професією. Педагог за освітою, Громова влаштувалася в Грузьківській школі. Працювати там їй дуже сподобалося, хоча щодня доводилося долати пристойну відстань – на роботу в Грузьке й назад у Катеринівку ходила пішки. І коли районне освітянське керівництво повідомило Тетяні Іванівні, що призначає її на посаду директора школи в Катеринівці, вона навіть пробувала відмовитися – настільки прикипіла серцем до школи в Грузькому.

У Катеринівській школі на повну розкрилися вчительський та організаційський таланти Громової. Завдяки їй в закладі сформувалася колектив педагогів-професіоналів.

«Ледачі, байдужі в нас не затримувалися», – згадувала Тетяна Іванівна потім, на пенсії, про своє багаторічне директорство, підкреслюючи при цьому, що висувала до себе такі ж високі вимоги, як і до інших. Така організація навчання позначилася на його якості – катеринівські школярі займали високі місця на предметних олімпіадах, школа увійшла в п'ятірку найкращих в районі

Успішно розв'язуючи повсякденні задачі в адміністративній сфері, Громова-директор ще й вкладала душу в суто вчительську роботу. Правилем Тетяни Іванівни було таке: дитині, яка відстає від інших у навчанні, треба дати надію на те, що вона теж зможе.

Не тільки на освітянській ниві залишила яскравий слід Тетяна Громова. Люди середнього та старшого віку пам'ятають, з яким завзяттям працювала кілька десятиліть тому під її керівництвом жіноча рада Катеринівки. Ця організація й брала участь у благоустрої села, й турбувалася про самотніх стариків, і перевіряла, як харчуються вихованці дитсадка. «Нам до всього було діло», – любила згадувати Тетяна Іванівна на пенсії.

Громова до останніх своїх днів переймалася справами об'єднаної територіальної громади. Телефонувала посадовцям – і радила, й критикувала, й хвалила. Поради завжди були доречні, критика і похвала – справедливими.

Багатьох у Катеринівці, в тому числі солідних людей, Громова називала по іменах: Серьожа, Таня, Юра... Ніхто з нас не ображався, бо Тетяна Іванівна – якщо не твоя вчителька, то вчителька твоїх батьків.

Нам її не вистачатиме. Вічна їй пам'ять.

Жителі Катеринівки

